

8 Heintje Davids

Prof. Louis Boon neemt alweer afscheid

10 Vluchteling

720 uur inburgeren

5 Die Zeit

Slow information for busy FASoS students

6 Dinner

e Causa Ignota: "You're sick and we have absolutely no idea why"

observant|27

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 30 maart 2017

Two special investigators are on patrol on a street in Heer to reduce noise disturbance Photo: Joey Roberts

nl

Psychologie start Robin Hood-project

De psychologie- en neurowetenschapsfaculteit gaat een Matching Fonds opzetten voor onderzoekers die aio's in dienst willen nemen, maar geen subsidie hebben om dit helemaal zelf te kunnen betalen. Het geld voor het fonds komt van collega's die juist heel veel subsidie binnenhalen, vandaar de (onofficiële) naam: het Robin Hood-project.

"De laatste jaren worden aio's steeds vaker gefinancierd uit subsidies van NWO of de Europese Unie", zegt Alexander Sack, portefeuillehouder onderzoek. "Inmiddels geldt dat voor 80-90 procent van alle aio's bij FPN. Dat betekent dat mensen die veel subsidie binnenhalen soms vijf, zes aio's in dienst hebben, een grote onderzoeksgroep kunnen leiden, terwijl anderen – wier onderzoek op dit moment misschien geen hot topic is, maar wel belangrijk en goed – er weinig tot geen hebben. Dat is een belemmering voor hun onderzoek. Ze moeten alles zelf doen. Die trend kun je als faculteit niet veranderen, maar wel hoe je het geld verdeelt."

Door te labelen kan het geld overgeplaatst worden. Neem Sack's eigen Vici-beurs. "Ik heb 50 procent van mijn eigen aanstelling gelabeld voor het Vici-onderzoek. Dat betekent dat mijn

salaris vijf jaar lang voor de helft uit dat potje betaald wordt." De faculteit bespaart op die manier een hoop geld. "En ik kan me focussen op mijn onderzoek, omdat mijn onderwijstaken tijdelijk verlaagd zijn." Het bespaarde bedrag kan de faculteit besteden aan een vervanger voor Sacks onderwijstaken en de rest gaat naar het Matching Fonds.

Onderzoekers zonder of met weinig aio's kunnen een beroep doen op het fonds. "Ze brengen zelf een deel in (bijvoorbeeld 50 procent van de salariskosten van de aio), en wij matchen dat. Hoe we precies gaan bepalen wie er in aanmerking komt, moeten we nog uitzoeken. Ik stel me zo voor dat er een commissie komt. We gaan in de toekomst ook kijken naar aanvullende manieren om het fonds te financieren, zodat het kan groeien. Nu starten we met twee tot drie projecten."

Het is voor het eerst dat een faculteit haar 'earning power' (succes in het binnenhalen van extern geld) volgens dit solidariteitsprincipe verdeelt. "Het idee van matching bestond al eerder, maar het Robin Hood-aspect is nieuw." FPN hoopt dat de eerste aio's in september 2017 kunnen beginnen.

Cleo Freriks

eng

Enforcers to patrol student houses Ringing the doorbell in case of noise

During the next six months, the city of Maastricht will send enforcers out at night every week, to deal with noise disturbance. Student buildings will be their targets.

Two special investigators are going to patrol neighbourhoods, where there are regular complaints about noise disturbance. They will do so every Wednesday and Thursday between ten and two at night. No specific neighbourhoods have been selected, but most complaints come from the city centre, Limmel and Brusselsepoort, said a city council information official. "The enforcers will visit streets on the basis of reports received during their shift via the special number 043-14043 or the police." The two will first talk to the person who filed the report and then address the person causing the disturbance. This can be followed by a letter of warning to the student and the landlord. In the case of repeated disturbance,

one of the educational institutes (Maastricht University, Hogeschool Zuyd).

"In the case of extreme disturbance, however, the enforcers can call the police immediately." The police use a system of yellow and red cards, followed by charges being made. The city council information official emphasised that handing out fines is not the objective of this pilot project. "The aim is to reduce trouble." This action has come about because of complaints that the city council regularly receives and which "appear to be caused" by inhabitants of student buildings, mainly in the evening and night-time. The trial will last until 1 October (with the exception of the summer holidays). After that, there will be an evaluation to determine if patrolling has helped.

Wendy Degens

Latest news on

www.observantonline.nl

Become member of [facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Frits Koppelaar (25, Sommelsdijk) * **In het dagelijks leven:** pastoraal assistent Innbetween * **Burgerlijke staat:** gehuwd met Kim * **Woont in** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“Ik leef nu
meer met open
armen, verwelkom
iedereen”

Ik ben vernoemd naar... niemand, ik ben de jongste thuis, de vernoemingen waren op. Ik heb twee broers en drie zussen. Dat vond ik altijd leuk, er was altijd iemand om mee te spelen en ik kon hun speelgoed gebruiken. Net toen ik de leeftijd kreeg dat je wat meer ruimte voor jezelf wilt en het belangrijk is om je eigen leven te gaan leiden, gingen drie van hen in één jaar trouwen en dus het huis uit. Perfect. Ik kan nog steeds goed met iedereen opschieten, maar ik zie ze niet zo vaak. Ze wonen ver weg.

Grootste prestatie? Dat we met de christelijke studentenvereniging Lux ad Mosam een eigen sociëteit hebben gekregen. Dat is niet zo zeer mijn prestatie, maar ik was er wel nauw bij betrokken. Er is veel voor mij veranderd in die drie jaar. De jongen die het project leidde was ontzettend gepassioneerd en beschouwde het echt als een geloofsavontuur. We deden het samen met God. Dat had ik nog nooit zo meegemaakt. Mijn ouders zijn traditioneler en zien het geloof meer als een concept. Zo ben ik ook opgevoed. Toen is het echt voor me gaan leven, ik zag hoe het geloof in je dagelijks leven terugkomt, in zoiets praktisch als een gebouw.

Grootste mishukking? In mijn jeugd heb ik dingen gedaan waar ik spijt van heb. Iets gestolen voor de spanning, dat soort dingen.

Als ik niet sport, word ik gek. Nee, ik loop wel regelmatig hard, maar gaan is altijd de grootste stap. Als ik het doe, vind ik het fijn.

Ik ben een goede echtgenoot omdat... ik mijn zwakke punten ken. Wij allebei trouwens, we weten wat vergeving is en hebben ervaren hoe het is om het te ontvangen. We kenden elkaar al vijf jaar via Lux ad Mosam toen de vonk oversloeg. We gingen allebei door een periode van verandering en hadden daar diepe

gesprekken over. Tijdens een van die gesprekken, aan de bar in de nieuwe sociëteit was het opeens raak, tot onze eigen verrassing. We zijn nu vijf maanden getrouwd. De relatie is dieper geworden, er is meer rust. We hadden altijd de intentie om bij elkaar te blijven maar dat moment waarop je het elkaar ook echt beloofd maakt toch verschil. Je kunt nu samen het leven aanpakken, samen aan je dromen werken.

Zou je een vluchteling in huis nemen? Ja, ik heb vaker mensen bij me in huis gehad die in een lastige situatie zitten. Tijdens mijn studententijd ben ik een paar keer in aanraking gekomen met ‘ongedocumenteerde’ vluchtelingen. Toen merkte ik dat er gaten in ons systeem zitten, maar ik kon niets voor ze betekenen. Dus toen ik op zoek ging naar een huis voor mezelf, heb ik er één gezocht met een extra kamer.

Jammer dat de studententijd voorbij is. Nee, ik heb er van genoten maar op een gegeven moment is het mooi geweest. Ik heb economie gestudeerd en daarna een master Human Decision Management. Economie was niet helemaal mijn studie, maar dat had het wel kunnen zijn. Tijdens mijn uitwisseling in Colombia heb ik de vakken economisch denken en de filosofie van economie gevolgd. Dat vond ik heel interessant. Ik denk graag na over de structuren in de samenleving. Hoe richt je het zo in dat mensen het goed hebben. Dat vind ik boeiender dan de wiskundige kant of onderzoek doen binnen de huidige methodes.

Wat ik precies zo als mijn ouders zou doen. Mijn ouders hebben me echt een voorbeeld gegeven van hoe je een stabiel gezin kunt hebben, er voor elkaar kunt zijn. Er was een duidelijke focus op dingen samen doen, tijd met elkaar doorbrengen. Dat heb ik altijd heel fijn gevonden. En ik ben ze dankbaar dat ze me hebben geïntroduceerd in het christelijk geloof.

Wat ik anders dan mijn ouders zou doen. God staat voor mij veel dichterbij dan in het geloof van mijn ouders. Eerder was God een concept, nu een vader. Ik leef nu meer met open armen, verwelkom iedereen. Ik vind het mooie aan Jezus dat hij zich juist onder uitgestoten het meest op zijn gemak voelde. Daar wil ik zelf de focus op leggen bij mijn kinderen.

Kookboek of magnetronmaaltijd? Kookboek. Maar als ik ergens mee bezig ben, heeft dat mijn prioriteit. Dus dan wordt het sneller een kant-en-klaarmaaltijd. Gelukkig kan mijn vrouw heel goed koken.

Wat zou je tegen je jongere zelf willen zeggen? Besef dat alles wat je doet impact heeft. Zowel in positieve als negatieve zin. Als tiener verkende ik mijn grenzen, niets extreems maar ik deed wel dingen waar mijn ouders het niet mee eens waren. En ik zelf achteraf ook niet. Alcohol drinken, dat soort dingen. Maar ik had ook geen oog voor de positieve invloed die ik zou kunnen hebben, de rol die ik zou kunnen spelen in de samenleving. Ik zat veel in mijn eigen hoofd. Maar misschien had ik dat ook nodig om te ontdekken waarvoor ik leefde.

Kleren maken de man. Een voorzichtig ja. Kleren zijn niet belangrijk, maar wel leuk.

In vijf woorden. Ik ben een maker, ik ga graag aan de slag met nieuwe ideeën, zowel van mezelf als van anderen. Ik vind het leuk om te ontwerpen en verbinden, om creatief bezig te zijn en dingen tot bloei te brengen.

Grootste verdriet? Dat zo'n groot deel van de wereld zijn Vader niet kent. Dat is waar ik voor leef, alles wat ik doe is er in zekere zin aan gerelateerd.

Minder animo postacademisch onderwijs rechten

Het aantal cursisten dat zich vorig jaar aanmeldde voor het postacademisch onderwijs (PAO) van de Maastrichtse rechtenfaculteit is met 30 procent gedaald ten opzichte van 2015.

Het ging om 535 cursisten voor 21 cursussen, die zijn bedoeld voor advocaten, notarissen, leden van de rechterlijke macht, accountants of deurwaarders die hun kennis van bijvoorbeeld civiel-, straf- of nationaliteitsrecht willen bijspijkeren. In 2011 – een topjaar – schreven zich

maar liefst 1076 mensen in, het dubbele. Voor onder meer advocaten is het verplicht om deel te nemen aan cursussen waarmee ze punten binnen halen en hun vakbekwaamheid kunnen aantonen. Als oorzaak van de terugloop wijst de PAO-commissie in het jaarverslag naar onder meer grote advocatenkantoren die zelf binnenshuis trainingen organiseren, minder advocaatstagiaires en het enorme aanbod (digitale) cursussen en symposia. Ook is de Limburgse Raad van Toezicht een grote concurrent omdat zij sinds

kort eveneens cursussen voor advocaten regelt. Niet alleen in Maastricht maar ook landelijk daalt het aantal cursisten bij PAO-bureaus.

Voor de Maastrichtse rechtenfaculteit is het PAO behalve een inkomstenbron ook een manier om 'buitenstaanders' kennis te laten maken met de staf en de faculteit, staat er in het jaarverslag van 2016. "Tevens draagt het bij aan een goed alumnibeeld."

Wendy Degens

Spelen in museum tijdens Museumnacht

Uit 'A passion for Taschen', te zien in Museum aan het Vrijthof

Van de glijbaan in het Bonnefantenmuseum, playbacken als Elvis of dansen op nachtelijke natuurgeluiden. Het kan allemaal tijdens de Maastrichtse Museumnacht op vrijdag 7 april. Dertien kunstinstellingen openen hun deuren gedurende de avond. Na 1.00 uur kunnen de bezoekers naar de Muziekgieterij voor de afterparty. "Het is een kans om Maastricht beter te leren kennen, te ontdekken wat hier allemaal te doen is. En om te laten zien dat musea geen saaie stille

plekken hoeven te zijn", zegt Luc Bartholomee van de Museumnacht. Veel instellingen hebben een eigen thema gekozen. Zo is in Centre Céramique alles in de sfeer van Elvis – van een selfie met The King zelf tot een optreden van liefhebber Bart Chabot – en heeft het Bonnefantenmuseum gekozen voor het museum als speelplaats. "Er is een arcade, waar je kunst kunt grijpen met een grijparm en Navid Nuur heeft een kunstwerk gemaakt waar je letterlijk op mag schieten."

Er rijden de hele avond gratis pendelbussen tussen de verschillende locaties. "Vergeet ook de kleinere instellingen niet. De Museumnacht is als schatzoeken. Zo zit naast het VVV-kantoor het Drukkunstmuseum, heel leuk maar bijna niemand kent het."

Museumnacht, 7 april, 20.00-01.00 uur, afterparty: 0.00-5.00 uur, tickets: €10 (studenten: €7,50), www.museumnachtmaastricht.nl

CF

Jim van Os vertrekt

Jim van Os (1960), hoogleraar psychiatrie, vertrekt naar het UMC Utrecht en wordt daar per 1 juni 'medisch manager van de divisie hersenen'. Daarmee treedt hij in de voetsporen van zijn collega René Kahn, die begint dit jaar overstap naar het Mount Sinai Hospital in New York. Saillant is dat Van Os al jarenlang met Utrechtse collega's in de clinch ligt – vorig jaar nog op de opiniepagina's van NRC – over de status van de aandoening schizofrenie. Volgens Kahn en Iris Sommer is het een ziekte met een biologische basis. Volgens Van Os is het niet meer dan een incoherente verzameling symptomen. Eerder in *Observant*: "Men wekt vooral de suggestie dat er keihard biologisch bewijs bestaat. Wat in feite gebeurt is dat kleine biologische verschillen worden opgeblazen tot afwijkingen."

Een belangrijke reden om de overstap te maken is dat "het algemene beleid van het UMC Utrecht is gericht op Science in transition", zegt Van Os. "En daar ben ik een verklaard voorstander van." Hij verdwijnt echter niet meteen uit Maastricht. Nog twee jaar blijft hij één dag per week aan de UM verbonden om aiòs te begeleiden en onderzoeksprojecten af te ronden. Van Os is vier keer door collega's verkozen als beste psychiater van Nederland.

MT

Vogelgeluiden en afterparty's

'Nesko vliegt uit' is dit jaar het thema van de concertenreeks van het Nederlands studenten-kamerorkest (Nesko) dat op 8 april optreedt in de Sint Janskerk in Maastricht. Veertig studenten hebben voor twee weken de studie onderbroken om stukken te spelen van Rautavaara, Respighi, Heutmekers en Bizet.

"Bij het stuk van Rautavaara spelen we mee met een LP met vogelgeluiden uit 1972", vertelt Hester Bartelsman, vioolspeler en penningmeester van het Nesko. "Dat is heel spannend, een bandje kan niet luisteren naar de dirigent, dus onze inzetten moeten heel precies zijn." Vogelgeluiden komen ook terug in het stuk van Respighi, maar dan worden ze door het orkest zelf gemaakt. Ook nieuw dit jaar is dat er geen traditioneel begin is. "In plaats daarvan beginnen we vanuit het inspelen met het eerste stuk, in het begin zal het dus niet helemaal duidelijk zijn of we al zijn begonnen."

De studenten doen in totaal zeven steden aan. Naast hun gewone concerten in de avonden, treden ze overdag op voor mensen die anders niet snel naar een concert toe kunnen gaan. "Bijvoorbeeld in het Antoni van Leeuwenhoek ziekenhuis en op een school voor blinden- en slechtzienden. We slapen in gastgezinnen en het plaatselijke Nesko-comité organiseert 's avonds een afterparty." Vermoeiende weken dus. "Het is idioot, maar ontzettend leuk." Nesko vliegt uit, zaterdag 8 april, Sint Janskerk, 20.15 uur, €17,50 (studenten: €12,50)

CF

De wetenschappelijke revolutie van de zeventiende eeuw werd gekenmerkt door een enorme opwindings. Heel die chaotische, veelvormige schepping bleek te vangen in een paar natuurwetten. Met een handvol formules en mechanieken was je de hele wereld de baas. De beeldbepalende wetenschappen en technieken van vandaag worden daarentegen gedragen door de omgekeerde belofte. Big Data belooft juist greep op de wereld in al haar onoplosbare bijzonderheid en verscheidenheid. Geen reductionistische generalisaties meer, maar maatwerk. *Personalized medicine* vertrekt vanuit het idee dat elk lichaam uniek is. 3d printers beloven massaproducten te vervangen door unieke exemplaren. 'Precisie'-landbouw bepaalt eerst de individuele behoefte van elk plantje en elk dier voordat ze worden bemest en gevoerd. De politie werkt aan profiling technieken waarmee aankomende misdadigers al voor hun eerste inbraak in het vizier komen. Netflix dat belooft

Mateloos maatwerk

dat JIJ kunt kijken wat en wanneer JIJ wilt, bij Spotify dat muzieksuggesties doet op basis van JOUW hoogst persoonlijke smaak, en bij Facebook dat JOU het nieuws voorschotelt dat JIJ wilt lezen.

Deze hedendaagse wetenschappelijke en technische aandacht voor het individu weerspiegelt de individualisering in de moderne samenleving, maar draagt er ook in niet geringe mate actief aan bij.

Moeten we daar blij mee zijn? Op het eerste gezicht wel. We associëren individualiteit met vrijheid, omdat het individuele zich tot nog toe altijd onttrok aan de dictatuur van de regel. Maar gaat die vlieger nog wel op? Dezelfde wetenschap en techniek die nu zo enthousiast onze individualiteit vieren, helpen die vrijheid nu ondermijnen. Denk aan de reclames

die steeds manipulatiever worden omdat ze zijn afgestemd op jouw individuele voorkeuren. Denk aan de 'fairzekering' die je premie laat hangen van de bereidheid om je rijstijl minutieus te laten monitoren. Aan de digitale platforms die je enthousiast mailen dat "A top 3% academic viewed one of your papers", of dat je papers vaker worden gelezen dan die van je directe collega's. Ben ik de enige die dit een vorm van ongewenste intimiteit vindt? Er wordt al gewaarschuwd voor een 'algoritatie': de dictatuur van de algoritmes.

Maar geen beweging zonder tegenbeweging. De revolutie gloort, zij het nog heel voorzichtig. Spotify-gebruikers wisselen nu onderling gebruikersprofielen uit omdat ze het zat zijn dat de algoritmes hun steeds maar meer van hetzelfde voorschotelen. En rond de verkiezin-

gen bloeien verschillende initiatieven om mensen uit hun filterbubbel te lokken. We zijn kortom al aan het leren dat je ook bij maatwerk maat moet houden.

Tsjalling Swierstra, hoogleraar wijsbegeerte

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: International organisations have too much power

Photo: Joey Roberts

“There are a lot of checking mechanisms that call civil servants to account. They can’t just take decisions on their own initiative”

International organisations such as NATO and the United Nations were founded after the Second World War, just like the predecessor to the European Union, the European Coal and Steel Community. Some people feel that they are too powerful and that too much money is spent on them. But is that in fact the case?

Yes, international organisations have been given more powers and they interfere with matters for which they were not really founded. And sometimes they make the wrong choices, says Hylke Dijkstra, assistant professor in political science at the Faculty of Arts and Social Sciences. “Just look at how the European Union came under fire during the Brexit campaign: the EU has become much more than an internal market, people predict a federation with its own flag, its own army, and its own headquarters. Or take the unpopular decisions taken during the crisis in Greece. Some found the interference went too far.” And sometimes international organisations, such as the Security Council in 1994 during the genocide in Rwanda, make choices that are severely criticised. “The UN peacekeepers were withdrawn. People ask: how could the United Nations abandon the inhabitants in such an explosion of violence?”

Dijkstra delved deeply into the offices of the EU, NATO and the UN for his research and published the book *International Organizations and Military Affairs* in 2016. He investigated where the ‘power’ lies by looking at the level of the civil servants – what is their role, who takes decisions, how well (or badly) do the departments for example work together within the UN Secretariat. “It’s often been said that international civil

servants - whether they work for the EU, the International Monetary Fund (IMF) or the World Trade Organisation - are power-hungry men, often highly intelligent and very specialised, and that they make decisions that the man in the street questions.” A feeling of powerlessness is what Dijkstra calls it. But he believes that the answer is much more differentiated. “Within those international organisations, there are a lot of checking mechanisms that call civil servants to account. They can’t just take decisions on their own initiative. Besides, important tasks are not delegated to international civil servants, but member states keep them to themselves.” He also knows that countries control matters through budget and staffing policies. “In NATO, the French have maintained the policy for at least the past ten years that the budget for staff may not grow beyond inflation. This means that additional civil servants cannot be hired just like that. And in the UN – in the field of peace operations - 85 per cent of the civil servants have a one-year contract. There are no employees who have become rooted in the organisation.” Another example: in the EU security bureaucracies, at least 50 per cent are national officials, so civil servants who are transferred to work for the EU for three or four years and then returned to their own country.”

If we look at the number of civil servants at NATO or the United Nations, then we can see that there are more of them than sixty years ago, but their number is certainly not excessive, says Dijkstra. “The European Commission has fewer civil serv-

ants than the city of Amsterdam. NATO has a few hundred. Approximately six hundred civil servants run sixteen United Nations peace operations. Just think that they support more than 100 thousand soldiers worldwide.”

Lastly, is there any truth to it when people say that a country, such as the Netherlands, would be better off without the memberships to all these international organisations? “Of course, you could try to solve some issues unilaterally, for example, by sending a couple of hundred Dutch soldiers to Africa to keep the peace, or by buying a load of Joint Strike Fighters to at least keep the Russians at bay. But the cost of these kinds of unilateral options is quite high and do not come anywhere near the added value of working together. If we ensure peace in the Sahel region in Africa, then we ensure a better life for the inhabitants and possibly in due course also less migration. But because the advantages are not gigantic, we as a small country won’t tackle it by ourselves. Working together, like with the UN peacekeeping operations is therefore much more effective. Often people are not aware of what the results would be of not co-operating. Besides, the costs of international organisations are actually quite low, so people should really not be that worried. Interestingly, for instance, if you pay taxes in the United Kingdom, you get an overview of how your money is being spent. Only a very small part is allocated to the EU. People are often surprised by that.”

Wendy Degens

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Integration

Exactly one year ago, I was terrified by what I thought were KKK-soldiers invading my town with burning torches as their only weaponry. *Semana Santa* (holy week before Eastern) in Granada was not only an exercise in ‘how to effectively find your way through a crowd without being robbed and/or feeling like your private space is violated’, but also in cultural understanding.

Interestingly, in bus 5 on my way to Maastricht’s station on this Carnival Sunday, I am having a similar experience. Surrounded by grown men in marihuana-suits (with matching socks) and others dressed up as naughty school girls (with matching panties), I’m the only one not dressed up, which makes me feel like the only one dressed up. After all, it is majority that shapes normalcy. While *Semana Santa* provided many Spanish students with a pretext to flee to the beach, for me it was important to witness it, because, I argued more or less seriously, it would help my ‘integration process’. Why, then, am I now on my way to Amsterdam?

I have been asked the question and have asked it myself, but fail to come up with a satisfying response. In Spain, I was often surprised, if not shocked, by the regionalist narrow-mindedness I encountered among my Spanish peers, who would choose where to get money based on the linguistic policies of the bank in question (‘I prefer getting cash in Gallego’ is a phrase I never expected to hear). Meanwhile, the same Galician friend and me would make fun of Spain’s PM Rajoy for not speaking English, and I would claim, in an attempt to establish the boundaries of Spanish self-mockery, that this is exactly what a Prime Minister should be doing: represent his people.

Born and raised in the Netherlands, a country culturally and linguistically intertwined with many others, my surprise is perhaps understandable, but it didn’t help when it came to changing my own, homegrown parochialism. After all, even though living in Spain provided me with the mastery of a new language and the so often praised ‘cultural understanding’, within my own country, I do not feel the need to understand, nor integrate. Despite having followed debates on integration, national and European, it is only back in Maastricht that I’ve started thinking about it on a personal, Dutch-to-Dutch level. DENK, winner of three seats in the parliamentary elections, has repeatedly claimed (albeit in a different context) that it is the ‘indigenous Dutch’, not the immigrants, that fail to integrate. ‘I would like to thank DENK and Carnival for their contribution to my thought process on integration’ is a phrase I never expected to write, but one has to give credit where credit is due.

Fleur Damen, student at UCM

Shelter City programme to be continued

Maastricht intends to continue the Shelter City programme. This was decided by the city council after a trial period of two years. This initiative by Justice and Peace Netherlands enables foreign human rights defenders to recover for a period of three months, to work and study in a Dutch city. At the moment, eight cities are participating.

“The presence of such an international guest is an opportunity for Maastricht to make the theme of human rights and the situation in various countries in the world real and a topic for discussion,” writes

the Municipal Executive in a memo to the city council.

The Faculty of Law will take over the role from University College Maastricht, which has already taken care of a guest four times. According to Fons Coomans, Professor appointed to the UNESCO endowed chair of Human Rights and Peace, the UCM felt it was certainly a success, but it was also a considerable burden especially for supporting staff. At the end of 2016, Naythan from Kenya (whose surname will be withheld for privacy reasons) received workspace at University College. He is

an activist who has worked on various human rights issues in his country (police violence and extrajudicial executions) for fifteen years. During his stay in Maastricht, he travelled around Germany, Belgium and other parts of the Netherlands, participating in meetings, talks and presentations with international NGOs and local organisations. In a former *Observant* edition, he describes his time in Europe as “productive and insightful”.

One year before, in 2015, Guleid from Somaliland was given refuge. Guleid is founder of the Somali

Human Rights Centre, one of Somaliland’s few independent human rights monitoring organizations.

Yesterday a new guest, a female activist (Judith) from Nigeria, set foot on Dutch soil.

Wendy Degens

The Shelter City Programme in Maastricht is financed by the UM and the city council. Collaboration partners are Justice and Peace Netherlands, the Mondiaal Centrum and Amnesty International Maastricht.

Playing in the museum during Museum Night

Swooshing down a slide in the Bonnefanten Museum, lip-syncing to Elvis, or dancing to night-time sounds of nature. All of these are possible during the Maastricht Museum Night on Friday 7 April. Thirteen art institutions will open their doors for the evening. Visitors can go to the Muziekgieterij after 1 o’clock for the after-party.

“It is a chance to get to know Maastricht better, to discover all the things you can do here. And to show that museums don’t need to be boring quiet places,” says Luc Bartholomee of Museum Night. Many museums chose their own theme. In Centre Céramique, for example, it is all about Elvis – from having a selfie with The King himself to performances by fan Bart Chabot –

and the Bonnefanten Museum has chosen to turn the museum into a playground. “There is an arcade, where you can grab art with a gripper and Navid Nuur has made a work of art that you can shoot at.”

There will be free shuttle buses between the various locations all evening. “Don’t forget the smaller institutes. Museum Night is like going

on a treasure hunt. Beside the Tourist Office, for example, there is a printing museum; wonderful but hardly anyone knows about it.”

Cleo Frerics

Museum Night, 7 April, 20:00-01:00hrs, after-party: 0:00-5:00hrs, tickets: €10 (students: €7.50), www.museumnachtmaastricht.nl

Slow information for busy FASoS students

As of two weeks ago, FASoS students can find not only freshly brewed coffee and carrot cake at Banditos, but also a new shelf on the left dedicated to newspapers. The faculty agreed to pay a total of €1,049 per year for student subscriptions to *The New York Times*, *Die Zeit*, *The Economist* and *Le Monde Diplomatique*.

The call to provide quality newspapers for the faculty’s students came from student representative Alessandro Ferrante (20, BA European Studies). In his proposal, he suggested it could help to increase political awareness and involvement: “You become engaged by learning about and discovering what is happening in your country and in the world.” The idea was to have the three languages French, English and German represented. Ferrante also wanted to encourage students to go beyond the news offered by apps on electronic devices. “News apps never go deep enough and don’t tackle the roots of an issue. With these newspapers it’s different. We want to favour slow information.”

But do students actually read the papers in Banditos? Most hadn’t noticed the new shelf and were pleasantly surprised when it was pointed out to them by *Observant*. “They should make it more visible!” says Theresa Kemeny (21, BA European Studies). “Students tend to be stressed when they come to Banditos but I like the initiative. They could also give the old issues to the students.” Louisa Howells Vessey (20, BA Arts and Culture) thinks, on the contrary, “It fits the relaxed atmosphere; most students are at Banditos in between tutorials anyway.” According to Noemi Weckbecker (20, BA European Studies), “It makes sense since we’re a social sciences faculty, and these types of

newspapers are very expensive so not affordable for students to buy on a regular basis.” While she praises the selection, others have reservations. “It’s very Western. I wouldn’t mind having an issue of Al-Jazeera, for instance”, suggests Emilie Aakervik (21, BA European Studies). Time will tell whether the initiative can be deemed a success. “You can’t know now how many people will actually read them,” says Luisa Ricci (20, BA Arts and Culture), “but it’s good to try it out!”

Aseña Baykal

On the brain, emergency surgery and intubation

They don't have obnoxious traditions, they're not braggarts and, with the exception of a stray biomedical scientist, they all study medicine. Hence the fraternity name e Causa Ignota, which means 'of unknown origin'. Or in other words: "You're sick and we have absolutely no idea why." Take a deep breath, because things are about to get graphic.

Nothing in the tidy flat in Scharn would give away that this is a student house. Shortly after six pm the doorbell rings and Professor Therese van Amelsvoort sweeps in like a whirlwind. As a physician slash psychiatrist, she instantly captures the attention of the room. After her studies in Rotterdam she went looking for adventure, she says, and ended up spending one year in Luxembourg, two years in Switzerland and eight years in London.

"The work in England was intense, dangerous even. I first worked with children from disadvantaged areas and then in the emergency room, with all the aggression that entails. Once a patient came in pointing a gun at the receptionist and then shot himself through the head."

What brought her back to the Netherlands? "I was abroad for eleven years, hadn't voted for three and didn't even know what a 'purple' cabinet was. I realised, if I don't go back now, I'll lose my homeland. It would have been better for my career to stay in London, but the quality of life was lower than in the Netherlands."

How so? asks Tiemen van Oorschot. "It was all about work and the pace of life in London is hectic. Everything takes time, especially traveling. Back in Amsterdam I found myself walking fast all the time. I always had bags of time left over."

"May I invite you to the dinner table?" Chris Kivit asks, in his best butler's voice. He shares the flat with a fellow student (who is nowhere to be seen). "We're eating pasta romana with mushroom sauce, an old family recipe." As his

fellow students burst out laughing, Kivit maintains that his grandfather's grandfather hailed from Italy.

Van Amelsvoort tucks in with relish.

"You can really taste the Italian carrots", quips Stijn Daalderop. Meanwhile, the strains of jazz music – Dixieland – can be heard in the background.

Van Amelsvoort turns to Tanguy Dewaele. Does he already know what branch of medicine he wants to specialise in? The Belgian student, who speaks faster than an auctioneer, has no idea; he suffers from

the affliction of enjoying too many things. He is, in any event, keen to escape the Netherlands and Belgium. Van Amelsvoort can recommend it, naturally. She has even spent time in Iceland and Yugoslavia; the latter during the war, and she concedes that her family back home was worried. Not only in war zones but in the Netherlands, too, doctors need to be able to absorb some blows. Dewaele was once in the emergency room when someone was brought in missing his nose, with smoke coming out of his mouth.

"You get used to it", Van Oorschot says. "Actually you become completely numb. I'm just back from India where I interned in a paediatric ward. One moment you're helping to reanimate a baby and the next thing you know it's dead. And then the attendant asks me to intubate the child, for practice; to insert a tube into the trachea to clear the airway. I hadn't had much experience doing that, so it was actually useful. But in the Netherlands it's considered a bit off, ethically

*
Therese van Amelsvoort

50

professor of psychiatry, married, one son,
lives in Maastricht

*
Stijn Daalderop

24

medicine, member of Causa Ignota

*
Chris Kivit

21

medicine, treasurer

*
Tanguy Dewaele

20

medicine, secretary

*
Tiemen van Oorschot

21

medicine, member

speaking, whereas in India it just happens. You do learn from it." In Europe as well, Van Amelsvoort says, treatments vary from country to country. "The earliest antipsychotic is still commonly prescribed in England, but not in the Netherlands. We use Semap, which you don't see anywhere else in Europe."

Why did she become a psychiatrist? Dewaele asks. She is a doer, she replies. "And as so often, a good medical internship determines

which specialism you choose. I found the brain and the nervous system the most fascinating and elusive. Every patient is a challenge, whereas by the tenth appendix it's not all that exciting anymore."

What's more, as a psychiatrist you can live a fairly normal life. "As a woman in surgery, you had to sign a contract saying you wouldn't get pregnant during the training programme. But as a psychiatrist you're not going to get called out of bed for an emergency operation. And surgery can be physically demanding; some operations take ten hours."

Psychiatry is the broadest specialism. "There are 3,600 psychiatrists in the Netherlands, and even that's far too few. Psychiatry has by far the most vacancies." Next week psychiatrists from all over the country will descend on the MECC for the annual spring conference, with many dozens of symposiums, lectures and workshops. Van Amelsvoort is scheduled to deliver a plenary

lecture. "I speak regularly for large audiences, but this doesn't happen all that often."

She turns the focus back on the students: what kind of association are they? "We're the fraternity eCI or e Causa Ignota", Daalderop says. "Too bad the book club's called that too."

The students eat together once a week, and everyone takes turns cooking, Van Oorschot explains. "There's always beer and something with a substantial number of calories."

"Usually hamburgers", Kivit says.

"We have one unwritten rule", Dewaele adds. "It has to involve meat. Vegetarian is a no go. And fish is too expensive."

Maastricht also has a medicine sorority, MDD Florencia, with whom the founders of eCI once had a close relationship. But that's ancient history, the students say. "We never see them out on the town. They don't go to the pub on Wednesdays like other student associations."

Maurice Timmermans

FOOD

★★★★★

"I'm keen for the pasta romana recipe"

HOSPITALITY

★★★★★

"I'd recommend a meal with eCI to every professor"

CLEANLINESS

★★★★★

"It's cleaner than my place; my husband thinks I still live like a student"

Scores by Therese van Amelsvoort (5 max.)

Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Prof. Van Amelsvoort shares a meal with independent medical fraternity e Causa Ignota: Chris Kivit, Therese van Amelsvoort, Tiemen van Oorschot, Stijn Daalderop, Tanguy Dewaele Photo: Loraine Bodewes

Food Sharing Maastricht wins Student Idea Competition

It all started with a box of bananas

One day FHML student Nicola Bauer saw a catering employee throw bananas away at closing time in the university library. “She had to, because of regulations, but they were perfectly all right.” Someone has to do something about this, she thought. Last Friday Food Sharing Maastricht won the Student Idea Competition.

Organised by the Student Project Team, the Student Idea Competition offers workshops for students with a good idea to improve student life. Five finalists pitch their plan to a jury, who

award the best idea with 400 euros. This year it was Bauer’s idea, which is simple: collect food that would be wasted otherwise and give it to people who want it. It’s not a new idea, but it

has proven to work in other places. A prime example is Germany, according to Bauer, where an estimated 7.5 million pounds of food has so far been ‘rescued’.

The prize money will go to finding a storage space. “For now, we can put it in the Green Office, but that’s not a long-term solution.” During the final last Friday in the Karl Dittrich hall, the jury asked how she plans to cover the other costs. “Donations – we already got a fridge that way – crowd funding, and we’re thinking of having a donation box at the collection point where people can ‘pay’ for the food if they want to.”

Second prize (200 euros) went to the app EYOU. European Studies student Simeon Kechagias was frustrated by how difficult it was to find out which EU rights and laws applied to him. “And I’m studying European Studies; imagine if you don’t have that background.” So he developed an app in which people can enter their age, sex, nationality and place of work, and receive information about the EU tailored to their situation. “Employees and students from the law faculty are helping me. In the future, we also hope to do the same for national laws.”

Third prize was offered this year by Launchbase, a platform of the Maastricht Centre for Entrepreneurship, which provides advice for young entrepreneurs. The winner, The Feedback, will benefit from help and guidance in setting up their start-up. An app that allows students to give feedback anonymously, the makers feel it will improve honesty. The receiver can choose to accept the feedback or not, which gives tutors insight into how they handle such feedback. The jury had some concerns about the idea; they were not keen on anonymity and had questions about what would happen with the data people shared.

Illustration: Public Domain Pictures

Cleo Freriks

Your kind of party

Where’s the party? The party is everywhere! At least on **3 April**, because that’s when it’s **World Party Day**. Whether you just invite a few friends over or you go all out, the important thing is that you think about what you want exactly. “We always look at what our core values are as a university, but also at what we want to achieve with the event,” says **Julienne Erckens**, events manager at Marketing and Communication. “At the last founding day celebrations, for example, we wanted more students to attend. So we asked active students to promote the event among their friends. It helped, because students

Illustration: Simone Golob

occupied 365 of the 850 seats. During an open day, we feel it is important that everyone feels welcome, no matter where they come from. So we make sure that all supervisors speak good English and those who speak several languages have a flag on their name tag. Welcoming, giving personal attention, that is what’s important.” It’s in everything, from the finger food (“including vegetarian and vegan options”) to the location (“the character of the Sint Janskerk or Vrijthof Theatre is appropriate for academic sessions”). But the same applies here too: What do you want? “The New Year’s drink usually attracts the same people. At the moment, we alternate between Randwyck and the Tongersestraat, but maybe we need to look for a completely new location, so that people become curious.”

The university wants to make events more sustainable in the future. “Should we send digital invitations? How can you prevent paper confirmations? And what is an environmentally friendly alternative for balloons?”

CF

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Prof. Louis Boon is

“Ik vind het niet erg als mense

Het is 10 december 2010 als prof. Louis Boon in de St. Janskerk een lintje krijgt. Hij wordt officier in de Orde van Oranje-Nassau tijdens een speciale farewell ceremony.

Zes jaar later, afgelopen december, ontvangt hij ook nog de erepenning van de universiteit.

Vanwege, opnieuw, zijn afscheid. En nu is het voorjaar 2017 en is Boon nog altijd niet weg. “Ik ben net Heintje Davids”, grinnikt hij.

Louis Boon tranen bij het uitzwaaien van de eerste afgestudeerde

Hij zegt het tegen de fotograaf, die het grapje niet snapt. Te jong. Dus hij legt het uit: Heintje Davids was een zangeres uit het variété-genre die ooit afscheid nam en vervolgens in de jaren vijftig en zestig om de haverklap weer op de planken stond met de mededeling dat het nu echt de laatste keer was. Haar naam werd, vooral vanwege dat eeuwige afscheid nemen, een begrip.

Maar nu is het voor hem toch bijna zover, zegt Boon. Vandaar dit afscheidinterview. Hij is 69, hij blijft nog wat onderwijs geven bij het University College en in Venlo, maar dat zal geleidelijk minder worden. “En dan zal ik, hoe zei de dichter Bloem het ook al weer, *langzaam wegzinken in 't suizen der vergetelheid*.”

Hij werd, bij al die afscheidsceremonieën, de hemel in geprezen. Een “wezenlijke”, nee,

een “enorme bijdrage aan de uitbouw van de UM”, aan de ontwikkeling ervan, aan de naamsbekendheid; zo klonk het bij de UM-eremedaille. Een “imposante loopbaan bij de universiteit”, “inspirerend leiderschap”; zo klonk het bij de koninklijke onderscheiding.

Gewoonlijk is Boon niet zo van de lofprijzingen aan zijn adres. Hij voelt zich er ongemakkelijk bij, zeker als het woordje ‘leiderschap’

valt. In een eerder interview in *Observant* maakte hij er met plezier de kachel mee aan: “Bij die term denk ik aan Benito en Adolf. Ik heb er niets mee.”

En nu? Als hij hoort hoe voormalig collegevoorzitter Jo Ritzen destijds op hem reageerde (“Louis wil dat begrip leiderschap niet horen, maar als er één leider is binnen de UM...”) is hij een stuk milder gestemd. “Misschien had Ritzen daar wel gelijk in.” En die grote complimenteuzen woorden? Ook daarvoor is hij wat ontvankelijker geworden. “Tja”, zegt hij, “ik heb inderdaad het nodige voor de instelling gedaan. Er zijn weinig uitbouwinitiatieven geweest waar ik *niet* bij betrokken was, zei [oud-rector] Gerard Mols een keer, en dat klopt dus wel.”

Het rijtje is inderdaad indrukwekkend. De faculteit psychologie, het University College Maastricht, het Science Program, en het University College Venlo; het is niet overdreven om op zijn minst de vraag te stellen of dat alles er ook zonder Louis Boon was gekomen. Telkens weer was hij de drijvende kracht. “Ik ben hier van het ene project in het andere gerold. Ik weet ook zeker dat ik bij geen enkele andere universiteit in Nederland zo veel had kunnen doen als hier. Vastgeroeste molochs als Amsterdam of Utrecht, daar krijg je niet zulke kansen om iets te veranderen.”

Boon kende ook die instellingen. In Amsterdam studeerde hij sociologie en filosofie aan de gemeentelijke universiteit (later de UvA), hij werkte bij de Vrije Universiteit en vervolgens in Utrecht, bij de subfaculteit psychologie, een onderdeel van de faculteit sociale wetenschappen, “maar het was een chaos in die faculteit, veel strijd, daar had ik geen zin in”. In

1985 verruilde hij Utrecht voor Maastricht. Wacht: geen zin in strijd? Louis Boon? Wie hem hier heeft leren kennen, zal zich verbazen. Want neem nou de komst van psychologie. Als iets een gevecht was, was het dat wel. Binnen de universiteit, met de zusterfaculteiten, met Den Haag. En op termijn vocht men elkaar ook binnen het faculteitsbestuur de tent uit.

Gesaboteerd

Het is 1990, Boon is decaan bij gezondheidswetenschappen, dat dan nog niet gefuseerd is met geneeskunde tot de huidige FHML. De UM, destijds Rijksuniversiteit Limburg, zoekt naarstig naar mogelijkheden om te groeien (zie ook het hoofdstuk over Boon in het recente jubileumboek van Annemieke Klijn, *Het Maastrichts experiment*). Maar welke opleidingen komen in aanmerking? Boon zoekt het in de sociale wetenschappen, anderen hebben andere ideeën. Beleidswetenschap alias bestuurskunde was een optie, onderwijskunde ook. Rector Job Cohen staat dat laatste voor; de RL had immers aardig wat onderwijskundigen in huis. Boon: “Dat zag ik dus helemaal niet zitten. Onderwijskunde was zo ongeveer overal net afgeschapt omdat er geen studenten op afkwamen, en dan zouden we het hier gaan opzetten? Goed, het is geprobeerd, het eerste jaar kwamen er vijftien studenten, het tweede jaar nul. En dan bedoel ik ook echt nul komma nul. Nou, toen was het afgelopen.”

Met een brede grijns: “Ik stookte er tegen, heb het gesaboteerd. Cohen was vreselijk kwaad op mij.” Boon en zijn medestanders wilden niet de

“Excuses?” Boon valt letterlijk bijna van zijn stoel

s bijna vertrokken

en een hekel aan me hebben”

erden van het UCM zijn legendarisch Foto: Loraine Bodewes

zoveelste 'kunde' op poten zetten ("we hadden geneeskunde al, bij GW zat het deels ook, je hebt rechten natuurlijk en bij economie kreeg bedrijfskunde de overhand") maar een echte wetenschappelijke discipline. De bèta-kant van de psychologie: biologisch, neurowetenschappelijk. Maar toen de opleiding eenmaal draaide en de studenten toestroomden, begon het te wringen in het faculteitsbestuur. Het is 1997, Boon is decaan, de hoogleraren Henk Schmidt, Harald Merckelbach en Jelle Jolles vormen de rest van het bestuur. En ze krijgen ruzie, de drie beklagen zich bij het college van bestuur, Boon moet vertrekken. "Botsende ego's", concludeert Klijn. Maar wat schrijft ze vervolgens? Dat Boon, terugkijkend op het conflict, "vindt dat hij zijn val voor 100 procent aan zichzelf te wijten had: hij liet zich te veel door hybride [hoogmoed] leiden bij zijn ondiplomatieke optreden". Dus nu, na al die jaren, toch een soort excuses? Terwijl hij in 2006 in een eerder *Observant*-interview zijn drie medebestuurders nog "vlerken" noemde? "Excuses?" Boon valt letterlijk bijna van zijn stoel. "Niks te excuses", buldert hij, "het enige wat ik verkeerd heb gedaan is dat ik de spreuk van Bismarck niet in ere heb gehouden: *Man soll siegen, nicht triumphieren!* Ik heb ze behandeld als onbetekenende klanten, terwijl ik ze beter tegen elkaar uit had kunnen spelen, of zoete broodjes bakken. Schmidt zou een afstudeerrichting in elkaar zetten, wat niet lukte. Hij kwam wel altijd twintig of dertig minuten te laat op vergaderingen; ik heb een keer een

vergadering zo snel afgehandeld dat ik, toen hij binnenkwam, kon zeggen: 'En Henk, heb je nog iets voor de rondvraag?'" Pretoogjes, Boon moet er nog altijd om lachen. Ook om die keer "dat ik Jolles anderhalf uur aan mijn bureau heb laten staan. Met een sinaasappeltje in zijn hand, haha!" En Merckelbach? "Een meeloper, met altijd overal precies de foute opinie over, kijk maar naar zijn NRC-columns."

Genieten

Ouder, wijzer wellicht, maar niet bepaald milder. Want hij gaat nog even door over zijn collega's van weleer. Grappige en vooral vileine anekdotes, die we maar niet opschrijven. Boon zei het al in 2006, "op den duur krijg ik met iedereen ruzie." Omdat hij in termen van loyaliteit denkt, mensen om zich heen verzamelt en met hen bergen verzet, waarna hij onherroepelijk een keer teleurgesteld raakt door wat hij steevast als "verraad" betitelt. "Ik houd te weinig afstand, ik raak persoonlijk gebonden, en als het dan mis gaat, gaat alles mis. Ach, het heeft voor- en nadelen, ik heb er vrede mee." Maar er schuilt ook een zekere boosaardigheid in dat weerbarstige karakter: "Nadat ik als decaan was afgezet bleef ik nog een tijdje lid van het faculteitsbestuur, ik deed de planning- en begrotingsportefeuille. Dat waren dus 'heerlijke' vergaderingen met die anderen, haha. Ik had daar niet zo'n last van, ik kan zelfs genieten van dat soort dingen. Toen ik decaan bij GW was zat er iemand in het bestuur tegen wie ik een jaar lang niets gezegd heb. Dat moet pijnlijk zijn geweest, haha, maar het heeft ook altijd iets genoeglijks. Echt, ik vind het niet erg als mensen een hekel aan me hebben. En die zijn er genoeg. Ik moet er zelfs niet aan denken dat iedereen je aardig vindt. Dan maak je geen enkele indruk op mensen."

Onbehouden

Indruk maakt Boon zeker. Niet alleen door zijn scherpe geest, zijn humor, zijn werkkraft, zijn veelzijdigheid, maar ook door zijn verschijning en gedrag. Hij cultiveert het onbehouvene. Zijn kleding zou uit de kringloopwinkel kunnen komen. Zijn geliefde houding op kantoor: onderuit met de voeten op het bureau, zodat zijn gesprekspartner tegen zijn schoenzolen aankijkt. "Het maakt mensen soms hels", constateert hij vergenoegd. Middenin een conversatie een BIC-pen van het bureau pakken om daarmee uitgebreid in zijn oor te rommelen; waarom niet? Tegelijkertijd - het is een bekend verhaal - is hij gevoelig, op het sentimentele af. Dat het College, het UCM, zo'n succes werd kon hem tot tranen roeren. "Tijdens het accreditatieproces kwam op een gegeven moment het oordeel: een 'excellente opleiding'. Nou, toen hebben Ans Netjes, Anouk en ik op de gang wel een potje staan janken." (Beleidsmedewerker Netjes, later vertrokken, en Anouk Cuijpers, hoofd ondersteunende staf.) Ook zijn tranen bij het uitzwaaien van de eerste afgestudeerden zijn legendarisch; waar zie je zoiets nog aan een universiteit?

Hoogtepunt

Waar het conflict bij psychologie "het dieptepunt" in zijn UM-carrière was, is het opzetten van het UCM, de even vrije als zware driejarige Liberal Arts-opleiding, het hoogtepunt: "Absoluut het leukste wat ik hier ooit heb gedaan. En vergeet niet, bij psychologie

zouden de studenten wel komen, maar zo'n College kan je best verkloten. We zijn een beetje gered door de invoering van het bachelor-masterstelsel, als dat niet was gebeurd weet ik niet of het was gelukt." En wat ook hielp: er woei een gunstige politieke wind uit Den Haag. Er was geld beschikbaar om initiatieven die de 'verkokering' in het onderwijs tegengingen, te steunen.

Maar het echte geheim voor succes, legt

hij uit, zit hem in het enthousiasme van de medewerkers. Dat moet tweeledig zijn: ze moeten zin hebben om iets nieuws te beginnen, en ze moeten er ook perspectief voor zichzelf in zien. Het gevoel dat ze er zelf beter van worden. Dan kan bijvoorbeeld een mooie baan zijn, of aantrekkelijk werk. "Bij het UCM kregen docenten weer de mogelijkheid om een eigen verhaal te vertellen; het probleemgestuurde curriculum in de rest van de universiteit is in beginsel centraal aangestuurd en behoorlijk gesloten. Je kunt er weinig eigens in aanbrengen. Hier konden docenten veel meer hun gang gaan, dat heeft ons zeer geholpen."

Venlo

Terug naar het begin. Louis Boon kwam in 1985 naar Maastricht. De stad, zegt hij, is sinds die tijd onherkenbaar veranderd. "Op de eerste avond wilde ik om tien uur naar de film. Maar er was helemaal geen film meer na zeven uur. Ik dacht, waar ben ik terecht gekomen? Het was een dorp toen. 'Wij zijn zielig, iedereen vergeet ons', die sfeer. Ik had acht jaar niet gerookt maar ben dezelfde avond weer begonnen."

Het was precies die sfeer die hij wilde oproepen toen studenten in de universiteitsraad kritische vragen stelden over het plan om ook in Venlo weer een College te stichten, afgestemd op het sterke punt van de regio: alles rondom voeding. Want welke student zou er nu naar Venlo willen? Was daar zoiets als een studentenleven denkbaar? Boon reageerde sarcastisch: hoe dachten jullie dat het er in Maastricht uitzag toen de boel hier begon, vroeg hij. Hij vindt het nog steeds: "Venlo is echt een leuke stad, het centrum is leuk, er zijn een hoop kroegen. En wat de staf betreft, ik heb toen ook gezegd dat het voor een goed wetenschappelijk klimaat belangrijk is dat docenten er gaan wonen, nou, er zitten daar al mensen voltijds, dus op den duur zal dat wel gebeuren. En er zijn ook mensen bij die uit de regio zelf komen."

Zak met geld

Waar kwam het idee überhaupt vandaan? "Na mijn afscheid in 2010 - het was bedoeld als het einde aan mijn bestuurlijke activiteiten - ben ik naar New York gegaan en daar twee jaar gebleven. Toen ik terugkwam dacht ik: nu ben ik 64, ze gaan me geen ingewikkelde vragen meer stellen. Wel dus, [collegevoorzitter] Martin Paul vroeg me voor Venlo. Het idee was al ouder, dat kwam van Jo Ritzen. Die zat een keer in de trein van Nijmegen naar Maastricht en zag een zak met geld in Venlo staan, haha. Want de provincie wilde daar wel in investeren. Alle decanen vonden het onzin, er was geen noodzaak en inderdaad, die was er ook niet. Maar ik vond het

een interessant project: een University College realiseren in een volstrekt andere omgeving en zonder universiteit in de buurt. Bij de FHML opperden mensen om het hier in Maastricht te doen, maar daarvoor hadden we nooit toestemming gekregen en ook geen geld." Gaat het lukken in Venlo? Vooralsnog trekt het UCV nog niet genoeg studenten. In 2015 waren het er vijftien, vorig jaar zestien ("tja, dat zijn er intussen iets meer geworden, zo'n twintig")

“Het Nederlands kan best verdwijnen, niemand mist het”

en dat is nog ver van de ooit geplande jaarlijkse instroom van 150. "Ik denk dat ze volgend jaar de veertig wel moeten kunnen halen. Inderdaad, het gaat langzaam. En alles kan nog mis gaan. Zo zonder universiteit is het lastig, het Roosevelt College in Middelburg [dependance van de Universiteit Utrecht] heeft het ook moeilijk. Het is een gevecht bergop. De subsidies stoppen ongeveer in 2025, dan moet het draaien. Venlo was mijn laatste projectje. Ik hoop dat het goed afloopt."

Duits dialect

Dat alle Colleges die hij opzette volledig Engelstalig zijn (bij psychologie stelde hij het meteen al voor, dat was toen nog een brug te ver) vindt Boon meer dan prima. Sterker, hij vindt dat de hele universiteit gewoon alles in het Engels zou moeten doen. En Boon zou Boon niet zijn als hij er geen schepje bovenop deed. Provoocerend: "Ja, want Nederlands, dat is toch gewoon een Duits dialect? Niemand mist het als het verdwijnt. En neem Frans, dat is natuurlijk ook een lachwekkende taal! Kan best weg." Hij grinnikt: weer een bommetje gelegd.

Een Gupta

Als dit stuk verschijnt zit Boon in New York. Het is het begin van een langere reis naar Memphis in het diepe zuiden, een 'barbecue reis' van 3000 mijl. Een wat? Het gaat om barbecue-tentjes die het varkensvlees op een speciale traditionele manier roken, soms wel dertien uur. "Daarna eet ik waarschijnlijk nooit meer vlees." Maar eerst gaat hij in New York met zijn vrouw Marja op bezoek bij een beroemde tatoeage-kunstenaar, Anil Gupta. "In die wereld is het heel wat als je 'een Gupta' op je lijf hebt." Zijn vrouw zit in die wereld, ze drijft een tattoo-shop in de Boschstraat. Boon stroopt zijn mouwen op en toont links en rechts twee kunstige vogels op zijn onderarmen, een rotskruiper en een winterkoninkje. "Heel bijzonder, niemand weet hoe hij het doet, kijk hier, de details van die veren."

Tot slot: wil hij dit verhaal nog lezen voor het in *Observant* verschijnt? Hij aarzelt. Dan met een grijns: "Ach nee, laat maar zitten. Ik ben er toch niet. En het zal wel weer vol met leugens staan."

Het belang van onderwijs voor vluchtelingen

Geen nummer maar een mens

De internationale schakelklas stelt zich voor Foto: Laurens Bouvrie

Hoeveel van de vierhonderd inburgeraars bij ROC Leeuwenborgh kunnen niet lezen en schrijven? Hoe lang duurt het inburgeringstraject van laagopgeleide vluchtelingen voordat ze examen mogen doen?* In de aula van de Minderbroedersberg verzamelden zich maandagavond verschillende organisaties uit de regio die gezamenlijk werken aan de integratie van vluchtelingen. Wat hebben zij tot nu toe bereikt?

“We waren wie we waren. We werkten, hadden familie, een sociale status, et cetera.” Mohannad vertelt zijn verhaal: geboren en getogen in Syrië, opgeleid tot arts en in 2013 gedwongen te vertrekken naar Jordanië waar hij niet werd erkend. De verhuizing naar Yemen volgde, maar ook daar kon hij niet blijven. Uiteindelijk belandde hij na een lange reis in Nederland. Hij kreeg hier een verblijfsvergunning en zet zich onder meer in voor Vluchtelingenwerk. Aan de Universiteit Maastricht rondde hij de master

Global Health af. De reis, het vertrek uit het thuisland tot het verkrijgen van een status als vluchteling, kan maanden, soms zelfs jaren duren. “Je moet alles leren, inburgeren, zorgen dat je kwaliteiten worden erkend.” Frustrerend was het zeker, zegt Mohannad. Hij pleit daarom voor een meer persoonlijke benadering van “nieuwe Nederlanders. De meesten van ons hebben traumatische ervaringen achter de rug. Het is pijnlijk om vervolgens gezien te worden als een

nummer in plaats van een mens.” Vluchtelingen zijn individuen met eigen wensen en dromen, zoveel wordt vanavond duidelijk. Daarom is inburgeren maatwerk, onderstreept de spreker van Regionale Opleidingen Centrum Leeuwenborgh die het publiek middels twaalf quizvragen behoorlijk wat kennis meegeeft over alles dat komt kijken bij inburgeren: hoeveel uren mensen bezig zijn met het leren van de taal en het vertrouwd raken met de maatschappij (gemiddeld 720 uur), hoeveel jongeren een inburgeringstraject bij Leeuwenborgh volgen (135 van de 400) en wat het landelijke en regionale slagingspercentage is van laagopgeleide nieuwkomers die een inburgeringsexamen afleggen (landelijk: 58 procent, Leeuwenborgh Maastricht: 69 procent).

In de korte documentaire *Changetakers*, samengesteld door studenten van Zuyd Hogeschool, worden drie jonge vluchtelingen gevolgd: de 18-jarige Ahmad uit Syrië die Internationale Business studeert aan de hogeschool, de 15-jarige Yorki uit Eritrea die in het laatste jaar zit van de Internationale Schakelklas in Maastricht en de 37-jarige Mahmoud uit Syrië. Hij heeft een werkervaringsplek bij Zuyd. De eerste wil niet meer terug naar zijn thuisland en richt zich op zijn toekomst in de “business”. De jongste

hoopt binnenkort in te stromen in de Havo. En Mahmoud probeert in Maastricht een toekomst op te bouwen met zijn vrouw en twee kinderen. Ook vluchtelingen die Nederlands hebben geleerd bij het Talencentrum van de Universiteit Maastricht doen hun verhaal. In het Nederlands. “In het begin hoorde ik klanken, ik verstond niets. Nu kan ik Nederlands lezen en schrijven, ik kan de taal gebruiken.” Een ander droomt van een carrière in een Nederlands ziekenhuis. “De Nederlandse taal is belangrijk om te communiceren met patiënten.” Katja Verbruggen, docent en mentor bij het Talencentrum, neemt haar petje af voor de studenten “die van niets naar taalniveau B2” moeten gaan. “Een taal leer je samen,” wijzend op de appgroep die ze hebben gecreëerd. Ook het project ‘taalmaatjes’, waarbij een Nederlander wordt gekoppeld aan een vluchteling, in de hoop dat het Nederlands sneller wordt opgepikt en beiden iets van elkaars cultuur kunnen opsteken, werpt zijn vruchten af. Het is dat waar ook het Refugee Project in Maastricht aan bijdraagt. Studenten verzorgen, samen met de oecumenische studentenekklesia InnBetween, sociale en sportevenementen voor vluchtelingen. De Maastrichtse student Aurelia Streit won zelfs de Student Award 2015 van de Universiteit Maastricht voor haar coördinerende rol hierin. Zuyd Hogeschool is trots op de pre-bachelor

Betere integratiepolitiek in Europa

Onderzoekers uit vijftien Europese lidstaten zijn gestart met het zogeheten NIEM-project waarin ze uitzoeken hoe in hun eigen land de integratie van vluchtelingen verloopt. De resultaten worden uiteindelijk samengevoegd in een vergelijkend rapport, met als belangrijkste doel de integratiepolitiek in Europa te verbeteren. NIEM staat voor the National Integration Evaluation Mechanism en zal zes jaar in beslag nemen. Projectleider is the Institute of Public Affairs in Polen. Het integratiebeleid in Nederland zal onder de loep worden genomen door twee Maastrichtse onderzoekers: Natasja Reslow en Dersim Yabasun, beiden werkzaam aan de rechtenfaculteit. Integratie is breed gedefinieerd. Het gaat om wetten, nationaal en gemeentelijk beleid en administratieve zaken op het gebied van onder meer huisvesting, educatie, gezondheid en arbeid. Het onderzoek wordt om de paar jaar herhaald, zodat veranderingen worden meegenomen, en ook om te zien hoe vluchtelingen die twee jaar geleden binnen kwamen, het op dit moment en over bijvoorbeeld twee jaar doen.

www.forintegration.eu

* Van de vierhonderd inburgeraars zijn er tachtig analfabeet. Het kost hen gemiddeld 840 uur om Nederlands te leren lezen en schrijven.

* Het duurt gemiddeld 720 uur voordat een laagopgeleide een inburgeringsexamen kan doen. Het examen bestaat onder meer uit een taalexamen op niveau A2 (taalniveaus gaan van makkelijk naar moeilijk, van A1 naar C2)

Hoger onderwijs wil helpen bij inburgering

Hogescholen en universiteiten willen nieuwkomers helpen bij hun inburgering met op maat gesneden onderwijs. Het komende kabinet moet daartoe meer ruimte geven, staat in een pamflet waar zo ongeveer het hele onderwijs zijn handtekening onder heeft gezet. Mbo-instellingen, hogescholen, universiteiten en particuliere onderwijsinstellingen staan erbij, maar ook de stichting voor vluchtelingstudenten UAF en de Nederlandse gemeenten. Ze vinden de resultaten van het huidige inburgeringsbeleid "verontrustend". Kern van de zaak: geef gemeenten de regie bij de inburgering van nieuwkomers. Zij kunnen dan met onderwijsinstellingen afspraken maken en zorgen dat de onder meer vluchtelingen zo snel mogelijk kunnen meedoen in de samenleving. Universiteiten en hogescholen zouden graag schakelprogramma's maken om nieuwkomers op hun eigen niveau te laten studeren.

Premium-project

Vier Maastrichtse masterstudenten werken de komende maanden samen aan een Premium-project (excellente programma) waarin ze uitzoeken hoe efficiënt het integratiebeleid is in Maastricht. Daarbij spitsen ze zich toe op educatie en huisvesting. Welk beleid is er en hoe wordt het uitgevoerd? Zijn vluchtelingen ermee geholpen, hoe lang duurt het, wie helpt, werken instanties daarbij samen? Voor hun onderzoek spreken ze verschillende 'stakeholders' als de gemeente Maastricht, het COA, de Universiteit Maastricht, Hogeschool Zuyd en vluchtelingen zelf. Uiteindelijk hopen ze in mei een advies uit te kunnen brengen met mogelijke verbeterpunten.

die ze start per 1 september. Twintig vluchtelingen worden toegelaten. Zij krijgen intensieve studiekeuzebegeleiding, leren (nog) beter Nederlands, Engels en wiskunde. Daarnaast geeft Zuyd voorlichting over studiemogelijkheden en creëert de instelling werkervaringsplaatsen binnen de verschillende faculteiten en diensten. Volgens de spreker van de Internationale Schakelklas mogen we niet onderschatten dat er naast de vele hoogopgeleide vluchtelingen die deze avond in beeld komen, ook veel laagopgeleide en analfabete nieuwkomers rondlopen. Voor de laatste groep kan zo'n werkervaringsplaats uitkomst bieden.

"Dus wat we na vanavond willen: nog meer werkervaringsplaatsen en, zeg, vijf taalmaatjes", roept de moderator, burgemeester Annemarie Penn-te Strake, bij de afsluiting. "Inburgeren moet fatsoenlijk gebeuren, vluchtelingen moeten de kans krijgen om op een goede manier echte Maastrichtenaar te worden."

Wendy Degens

Sinds september 2015 werken elf organisaties uit de regio samen om vluchtelingen te ondersteunen: ROC Leeuwenborgh, Hogeschool Zuyd, Gemeente Maastricht, Vluchtelingenwerk, COA/AZC Maastricht, InnBetween/ Refugee Project Maastricht, Internationale Schakelklas Maastricht, NIDOS (jeugdbescherming vluchtelingen), Talencentrum UM en Universiteit Maastricht.

MAASTRICHT SUMMERSCHOOL 2017/7 TOT 18 AUGUSTUS

Opmerkingen
van eerdere
cursisten:

'veel meer
zelfvertrouwen'
'leuke en veilige sfeer,
veel geleerd'
'weet nu wat ik wil:
schrijven'

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je zelfs van een journalistieke carrière? De Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven' is een mooie inleiding. Studenten kunnen er 4 ECTS mee verdienen.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschappelijk schrijven en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten.

De cursus is voor iedereen toegankelijk (van binnen én buiten de universiteit, jong en oud). Iedereen start op zijn eigen niveau. Doel is om iedere cursist een paar flinke stappen vooruit te laten zetten op schrijven en interviewgebied. Dat lukt omdat iedere cursist veel individuele begeleiding krijgt.

Cursustijden:

7 tot 18 augustus 2017, acht sessies verspreid over twee weken, van maandag tot en met donderdag, 9.30-13.00 uur

Plaats:

Redactie Observant
Sint Servaasklooster 32
kamer 2.036

Cursuskosten:

€800
ECTS credits:
4.0

Informatie:

Riki Janssen:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven:

www.maastrichtuniversity.nl/about-um/units/maastricht-summer-school

Opinion article on PACE trial on chronic fatigue syndrome

"Stunned by the absence of critical thinking"

Carolyn Wilshire is the lead author on the recent critical commentary on recovery rates in the PACE trial on chronic fatigue syndrome, led by professors Trudie Chalder, Michael Sharpe and Peter White. They are convinced that cognitive behavior therapy and graded exercise therapy "are moderately effective and safe for patients with CFS/ME. To suggest that this is not the case is to propagate a myth". Wilshire is "Stunned by the absence of critical thinking" of the investigators who present only "one side of the story".

Being relatively new to the field of Health Psychology research (my background is in Neuropsychology), I have been stunned by the absence of the kind of critical thinking that characterizes most fields of Science. Many articles in Health Psychology present only one side of the story; they are written to highlight findings that support the investigators' prior beliefs, and to obscure those that do not. The PACE trial, despite being one of the most prominent and best-funded studies in this field, seems to be no exception.

In our critical commentary, we pointed out a number of major problems with key conclusions from the PACE trial (those regarding recovery). Yet the PACE investigators have still not accepted or acknowledged a single one. Instead, they have used every strategy they can to deflect criticisms or distract readers from the central problems. This is not some arcane academic debate. Being wrong here has real consequences for very sick people. Patients are fed up with being fobbed off with treatments that simply don't work - or worse still, make them feel sicker - and they desperately need ones that really help.

I urge the PACE investigators to approach this debate more objectively. The first step is to acknowledge valid criticisms. Only then can we really start to move this field of research forward and find better treatments for patients.

Our critical commentary, and our reply to the PACE investigators' letter of defence, can be found here: www.tandfonline.com

Carolyn Wilshire

De foto op pagina 3 van Observant 26, behorend bij het artikel 'Soep, regen en bij vreemden op bezoek', is van Joey Roberts.

Squash: op alle niveaus

Veel meer dan keihard tegen een balletje slaan

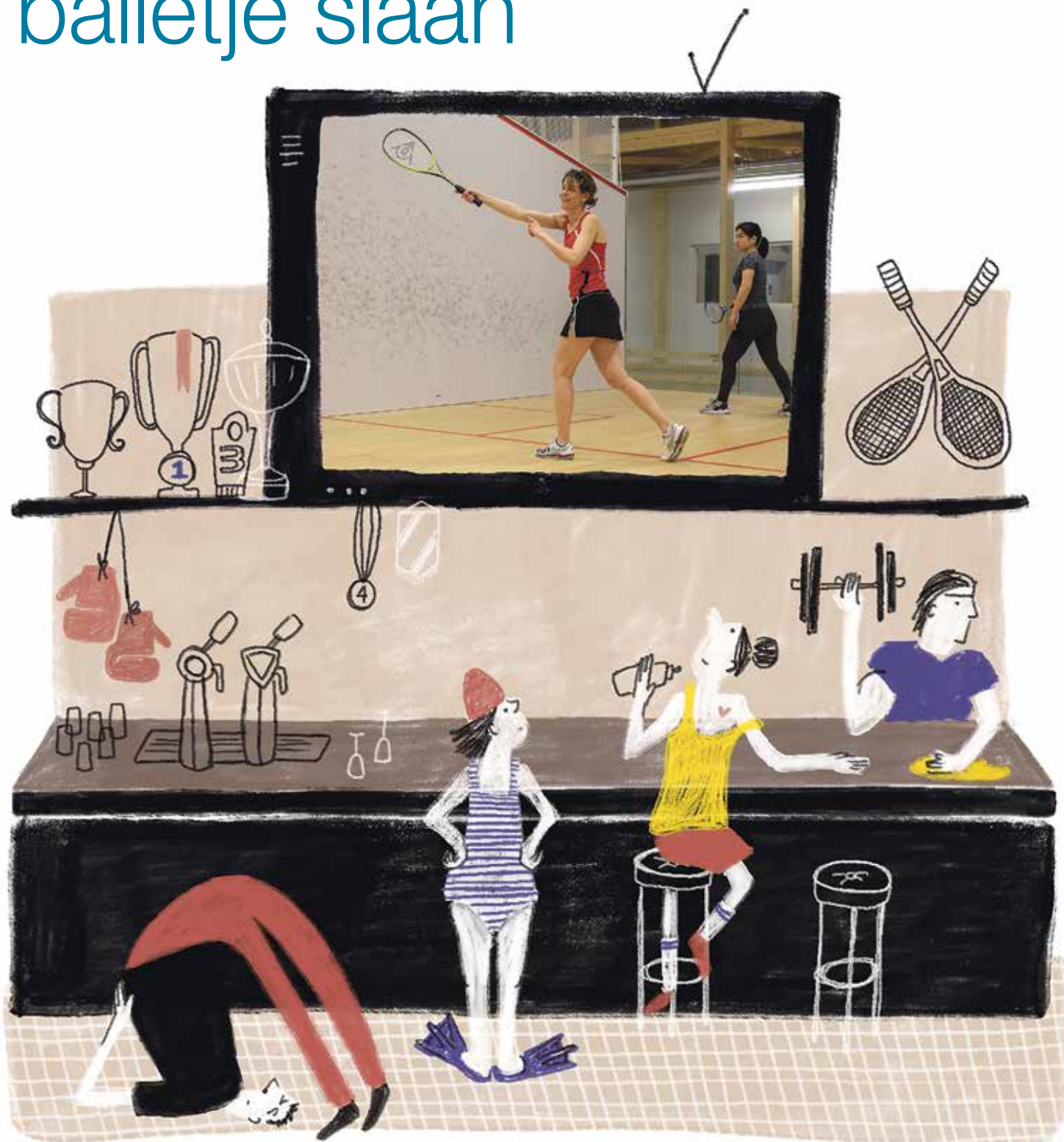

Foto: Joey Roberts Illustratie: Janneke Swinkels

Een jaar geleden opende het nieuwe universitaire sportcentrum van UM Sport zijn deuren. Observant trekt wekelijks de sportschoenen aan en neemt tot aan de zomer deel aan een van de lessen. Vandaag: squash.

De beginneling: Niet met hardloepschoenen of gympen met een zwarte zool op de squashbaan. Ik kijk naar beneden: hardloepschoenen mét zwarte zool. Geen flitsend begin. En ook heel belangrijk: squashen is veel meer dan keihard tegen een balletje meppen. Maar eenmaal met een racket van UM Sport in de hand zijn die wijze woorden snel vergeten. Het kleine zwarte balletje, dat na een aantal slagen warmer en soepeler wordt, vliegt van hot naar her: rammen om het rammen. Tot squashtrainer (en coördinator studentensportverenigingen en Sportraad MUSST) Liesbeth Kruisifkx laat zien hoe je de tegenstander door een listige en beheerste slag letterlijk in een hoek drijft en zo een punt scoort. "Zorg dat de bal via de voormuur, dus de muur tegenover je, terugkaatst en neervalt langs de zijmuur." Ah, dat is leuk. Minder kracht,

meer venijn. Geen wilde zwiepers dus waarbij de bal buiten de squashbaan belandt. Ook mijn tegenspeelster, de eerste minuten nog bevroesd dat ze tijdens de opslag niet de bal maar haar hand zou raken, begint er lol in te krijgen. "Op de bal focussen", roept Kruisifkx, "niet op de voormuur letten." En hup, daar gaat de bal weer. O, te onbesuisd. Puntje voor de tegenpartij.

De expert: "Mannen denken al snel dat ze kunnen squashen omdat ze hard slaan. Sommigen kennen de spelregels maar half, laat staan dat ze zich bekommeren om de techniek en tactiek." Terwijl squash juist een heel technische sport is, vertelt Liesbeth Kruisifkx. Ook snelheid, reactievermogen en conditie zijn van levensbelang. "Na 45 minuten squash ben je bekap. Het is veel explosiever dan bijvoorbeeld tennis. Je moet strakker slaan en werken met de

drie muren. In het begin zijn mensen vaak bang dat ze de muur met hun racket raken. En ja, soms sla je er een kapot."

Het is geen blessuregevoelige sport, vindt Kruisifkx. "Ik heb in twaalf jaar tijd nog nooit iets gehad. Al sta je in het begin mekaar weleens in de weg en loop je een gescheurde wenkbrauw op. Of je ziet de afdrucken van de bal onder de douche: op je armen, benen, buik. Wij letten goed op de veiligheid, je mag niet slaan als er iemand voor je staat." Squashers herken je aan hun mooie billen, grinnikt de trainer. "En ze zijn lenig en willen altijd winnen."

Voor wie: Voor mensen die graag flink moe willen worden, graag tegen een bal meppen, maar ook geïnteresseerd zijn in de techniek en tactiek. Vrouwen zijn tijdens de cursussen meestal in de meerderheid, maar

mannen zijn zeer welkom. En een eigen UM-squashvereniging? Die is er helaas nog niet, zegt Kruisifkx. Maar wie weet wat de toekomst brengt.

De feiten: er zijn cursussen op drie niveaus (periode 5 start op 1 mei, inschrijven vanaf 17 april): beginners (op woensdag 18.30 en 19.15 uur en donderdag 19.15 uur), basis (dinsdag 20.00 en 20.45 uur en donderdag 18.30 uur) en gevorderden (dinsdag 21.30). Iedereen - niveau is niet belangrijk - kan een baan afhuren (45 minuten kost tussen 4 en 8 euro).

Riki Janssen

film: *Life*

Geef aliens geen stroomstoten!

Still uit *Life*

Het verhaal: Op een internationaal ruimtestation onderzoeken zes astronauten grondmonsters van Mars. Daar blijkt leven in te zitten. De bemanning is aanvankelijk laaiend enthousiast, totdat blijkt dat het ruimtewezen naast intelligent vooral ook dodelijk is.

Aliens kick ass, omdat:

- Regisseur Daniel Espinosa een spannende en op momenten sfeervolle science-fictionfilm heeft gemaakt. Dat Espinosa gevoel voor sfeer heeft, had al hij laten zien met *CHILD 44*.
- *Life* probeert net als de films *Gravity* en *Interstellar* een realistisch beeld te schetsen van leven in de ruimte. Daarom is het ruimtestation in

deze film ook veel meer dan een decor. De kilte en de onoverzichtelijkheid van deze habitat gaat steeds ongemakkelijker aanvoelen.

- De *special effects* zijn dit keer niet alleen gebruikt voor bloederige en griezelige tafereel maar vooral ook om de gewichtloosheid te tonen. Ook dit maakt de film een stuk realistischer.

- De cast is doeltreffend en zorgt ervoor dat de personages nergens overdreven heroïsch worden. Jake Gyllenhaal, Rebecca Ferguson en Ryan Reynolds - maar ook de anderen - lijken zo levensecht dat je pas later door hebt dat de karakters nauwelijks uitgediept zijn.
- *Life* sluit naadloos aan bij het soort science-

fictionfilms als *The thing* en *Alien* waar een xenofobe boodschap in zit: dat wat vreemd is dient gevreesd te worden. Dat de film op dit sentiment speelt, zegt misschien ook iets over deze tijd.

Idioten in space, omdat:

- Elke poging om tot een soort van emotionele diepgang te komen geforceerd of geconstrueerd aanvoelt. Bij sommige emotioneel bedoelde ontboezemingen zoek je wanhopig naar een teiltje.
- De bemanning handelt op sommige momenten wel heel idioot. Als je niet weet hoe een vreemde levensvorm reageert op externe impulsen, lijkt mij het stimuleren met stroomstoten niet aan te

bevelen. *Please, don't piss an alien off*. Bovendien zet de bemanning elke veiligheidsmaatregel bij de eerste de beste noodsituatie overboord.

Tenslotte:

Hoe meer je nadenkt over *life*, hoe minder goed hij wordt. Al krijg je daar tijdens de film de kans niet voor, zo spannend en bedreigend is hij. En dan tovert Espinosa aan het eind ook nog een verrassend slot uit de hoed, waardoor je enigszins verbouwereerd de bioscoopzaal verlaat.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Geen happy ending voor Jason

Het Griekse woord *mythos* betekent 'verhaal'. Toch is niet elk verhaal een mythe. Neem St. Joris uit de *Legenda Aurea*: Een stad wordt belaagd door een draak die op het punt staat de koningsdochter te verslinden. Maar daar komt ridder Joris met zijn lans! Hij verwondt de draak en overhandigt hem aan de prinses, die het dier vervolgens aanlijnt en meeneemt naar de stad, alwaar Joris iedereen oproept om christen te worden. De draak wordt afgemaakt en de voltallige bevolking gedoopt. Na deze heldendaad beleeft Joris nog meer avonturen, maar die worden zelden verteld of uitgebeeld. Het drakengevecht - dat aan de mythologie is ontleend - is namelijk *het enige* wat mensen zich van saai Joris herinneren; de rest van de boodschappelijke christenlegende boeit niemand.

Nee, dan de Griekse Jason-mythe! De stad Iolkos is door slecht management een cultuuroverwerp kwijtgeraakt, het zogeheten Gulden Vlies. Bezit van dit voorwerp betekent legitiem leiderschap. Het ding bevindt zich in een ver land, waar een machtige heerser het laat bewaken door een draak die nooit slaapt. Om het Vlies terug te halen bouwt Jason een technologisch innovatieve boot, de Argo ('snelheidsduivel'), en gaat op expeditie. Na een

serie bloedstollende avonturen met buitenissige creaturen, variërend van sexy moordenaressen tot krijsende Harpijen die met hun welgemikte uitwerpselen ieders eten bezoedelen, komt Jason bij het felbegeerde object en zijn monsterlijke bewaker. Daar legt hij bijna alsnog het loodje, maar gelukkig valt hij in de smaak bij de plaatselijke koningsdochter, Medea genaamd. Ze is een tovenaars en zo verzot op Jason dat ze in ruil voor een huwelijk bereid is om alles en iedereen, desnoods haar eigen familieleden, uit de weg te ruimen. Om maar met Jason en het Vlies te kunnen ontsnappen, hakt ze zelfs haar broertje in stukken. Later, in Griekenland, eindigt ook de koning van Iolkos door haar toedoen in mootjes. Hierop moeten Jason en Medea vluchten. Als een soort Bonnie and Clyde zwerft het stel langs de Griekse stadstaten. Inmiddels heeft Jason zijn carrière doelen verlegd naar het koningschap van Korinthe. Dat kan hij krijgen door prinses Creüsa te huwen en dus zet hij Medea aan de kant. Dat is niet alleen ondankbaar van hem, maar ook onverstandig. Hij is echter zo verblind door zijn nietsontziende ambitie dat hij geen gevaar ziet en pas bij zinnen komt als Medea zowel Creüsa en haar vader alsook Jason's en Medea's beide zoontjes heeft vermoord.

Jason en het Gulden Vlies

Ook hoe de held aan zijn einde komt is leerzaam: Jason ligt verbitterd op het strand te mijmeren over zijn vroegere roem als plotseling de achtersteven van de Argo op hem valt. Hij gaat letterlijk ten onder aan de keerzijde van zijn succesformule. Geen happy ending dus voor Jason. Wat dat betreft zijn mythen realistisch.

Foto: archief

Marietje Kardaun

Marietje Kardaun is wetenschappelijk medewerker bij FASoS. Zij vervangt de komende weken Hans Philipsen die vanwege persoonlijke omstandigheden tijdelijk afwezig is.

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Asena Baykal, Albert Bergbroeder, Cato

Boeschoten, Irena Boskovic, Ype Driessen,

Marietje Kardau, Jan Salden, Tsjalling Swierstra

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

WANTED: Business student to intern at innovative e-learning start-up. For more info: www.5miles.nl/jobs/1 or email: teri.gibson@5miles.nl

TK: gerenoveerde halve carréboerderij (275m²), ommuurde tuin (1100m²) te Oud-Urmond: oa 4slpk,2bk,grote study,kantoorruimte apart,wijkelder. T.0653482861

Enthousiast personeel gezocht voor ijswinkel Marks. Kom langs met je CV, St. Amorsplein 1 Maastricht

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

Maastricht University starts a study regarding the safety of synthetic cannabis. For this study, we seek:

**HEALTHY MALES & FEMALES (18 t/m 40 years old)
who use cannabis regularly.**

The study consists of 2 test days of ± 12 hours each. On separate test days you will receive placebo or synthetic cannabis. Your physical functions will be monitored up to 12 hours after administration, in order to determine safety of the treatment. In addition, you will also perform several computer tasks and fill out some questionnaires. Blood samples will be taken at regular intervals through a venous catheter. Throughout test days medical supervision is constantly guaranteed. Prior to participating you will fill out a medical questionnaire, and you will undergo a medical check-up and computer tasks will be practiced.

At the end of your participation (if completed), you will receive a **compensation of €280**.

Interested in participating?

For further explanation and detailed information brochure you can mail to

epuonderzoek78@gmail.com

Maastricht University starts a study regarding the safety of 4-fluoroamphetamine (4-FA). For this study we seek:

**HEALTHY MALES & FEMALES (18 t/m 40 years old)
with sufficient knowledge of the English language and
experience with psychostimulants**

The aim is to investigate the effects of 4-FA on physiological measures and thought processes. The study consists of 3 test days of ± 12 hours each. On the separate test days you will receive placebo (a non-active substance) and 2 doses of 4-FA. Your physical functions will be monitored up to 12 hours after administration, in order to determine safety of the treatment. In addition, you will also perform several computer tasks and fill out some questionnaires. Blood samples will be taken at regular intervals through a venous catheter. Throughout test days medical supervision is constantly guaranteed. Prior to participating you will fill out a medical questionnaire, and you will undergo a medical check-up and computer tasks will be practiced.

Compensation for full participation is €415

Interested in participating? For further explanation and detailed information brochure you can mail to research.nps@gmail.com

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

30-03, 14.00 uur: dhr.mr. Frank J.G. Nellen	13-04, 14.00 uur: mw.drs. Wilma A. Boevink
30-03, 16.00 uur: mw. Sophie E. van der Krieken, MSc.	13-04, 16.00 uur: dhr.drs. Martin W.F. van Leen
31-03, 10.00 uur: dhr.drs. Dennis J.A.J. Oerlemans	19-04, 12.00 uur: dhr. Rio Putra Juni, MSc.
31-03, 12.00 uur: mw. Jolien van der Geugten, MA	19-04, 14.00 uur: dhr. Florian A. Heine, MSc.
31-03, 14.00 uur: mw. Johanna W.A.M. (Anne-Claire) Bosmans, MSc.	20-04, 12.00 uur: mw.drs. Shanly Cesillia Seferina
31-03, 16.30 uur: inauguratie mw.dr. Susan W.E. Rutten	20-04, 16.00 uur: dhr. Michael P.É. Clerx
05-04, 12.00 uur: mw. Marion J.F. Levy, MSc.	21-04, 10.00 uur: mw. Desiree J.M.A. Beaujean, MSc.
05-04, 16.00 uur: dhr. Michiel B. Winkes, MSc.	21-04, 12.00 uur: mw. J(Annemarië) H.M. Driessen, MSc.
06-04, 12.00 uur: dhr.drs. Daniele Marcelli	21-04, 14.00 uur: mw.drs. Marlou P.M. Adriaanse
06-04, 14.00 uur: dhr. Honglin Chen, MSc.	21-04, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.dr. Grat van den Heuvel
12-04, 10.00 uur: dhr.drs. Patrick A.E. Domen	26-04, 12.00 uur: mw. Janske Reiling, MSc.
12-04, 12.00 uur: dhr.drs. Dirk A.A.M. Schellings	26-04, 14.00 uur: mw. Marie S. Schleper, MSc.
12-04, 14.00 uur: mw. L.M. (Geor) Bakker, MSc.	26-04, 16.00 uur: dhr. Andrej Auersperger Matić, LL.M.
12-04, 16.00 uur: mw. Ramona Backhaus, MSc.	
13-04, 12.00 uur: dhr. Bastiaan Boh, MSc.	

elke woensdag
Wisselende
STAMP POT
slechts € 13,50

BRANDWERKANTINE
CAPUCCIJNENSTRAAT 21

Interne vacatures

- **Medewerker studentenzaken** voor het Bureau Onderwijs (EEO) van de SBE, 34.2 uur
Vacaturenummer: AT2017.57
- **Tactisch Inkoper**, FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.77
- **Junior Data Scientist**, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2017.78
- **Junior Researcher**, FHML/Department of International Health, 30.4-32 hours
Vacancy number: AT2017.79
- **Junior onderzoeker** voor kwantitatieve studie met betrekking tot de evaluatie van overheidsbeleid op volksgezondheids- en sociaaleconomisch terrein, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.80
- **Promovendus** die een case-mix model voor wijkverpleging ontwikkelt en evalueert binnen de Vakgroep Health Services Research van het Maastricht UMC+/UM, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.81
- **Junior HR-adviseur** die toe is aan een volgende stap, MUO, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.82
- **Vertaler**, FHML / Onderwijsinstituut, 20 uur
Vacaturenummer: AT2017.83
- **PhD candidate** School for Mental Health and Neuroscience / department of Radiology, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2017.84
- **Docent Privaatrecht**, FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.85

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Geef
mij tijd.

Geef voor nieuwe doorbraken
in kankeronderzoek.
Ga naar kwf.nl/doneer

Samen komen we steeds dichterbij

Toneelmens

En toen bevond ik me opeens in de leeftijdscategorie dat vrienden 21-diners gingen geven. Mijn beste maatje uit Amsterdam had de leeftijd bereikt, en we zouden bij zijn ouders gaan eten. De dresscode was *Italian chic*. Met mijn zwarte jurk en ongemakkelijke schoenen kwam ik fashionably een half uur te laat binnen gestommeld. Er werd me een glas champagne in de hand gedruwd en verzocht of ik alsjeblieft snel bij mijn naamkaartje wilde gaan zitten.

Ik had kunnen zweren dat mijn maatje en ik meer gemeenschappelijke vrienden hadden na negen jaar vriendschap, maar de kamer was gevuld met onbekende gezichten. Ik herkende er slechts twee. Voorzichtig probeerde ik te peilen waar de rest mijn maatje van kende, en alle achttien bleken ze dezelfde studententoneelvereniging te delen. Toneelmensen dus. Ik nam een grote slok.

Wat ik niet had bedacht, was dat er elke minuut dat er niet gegeten werd, gelegenheid was voor optredens. De toneelmensen namen gretig de kans om een liedje te zingen, een gebarendansje te doen of een gênant praatje te houden over mijn maatje, en er was zelfs één knaap die ging rappen. Het toneelmens links van mij fluisterde ondertussen dat hij er na een studie technische natuurkunde achter was gekomen dat acteren zijn roeping was, waarop het toneelmens rechts van mij beamend knikte. Zij was kortgeleden aangenomen bij de Amsterdam Dungeon, waar ook zij eindelijk haar droom kon waarmaken. "Kon je dat podiumverlangen af en toe maar uitzetten hè! Wat zou het fijn zijn als ik genoeg kon nemen met een kantoorbaan van negen tot vijf!" Nog een grote slok. Na het eten werden musicalnummers opgezet, en terwijl de toneelmensen in polonaise door de kamer gingen, trokken Bekend Gezicht 1 en ik ons terug op de bank. Onze andere metgezel was al vertrokken. Bekend Gezicht 1 opperde dat hij trots op ons was dat we de avond hadden doorstaan, en voldaan bekeken we de menigte die zo anders was dan wij.

Net toen ik me volledig had geïdentificeerd met mijn Bekende Gezicht, klonken de eerste tonen van een liedje dat ik wél waardeerde. Uit de musical *Hamilton*, *I Am Not Throwing Away My Shot*. Automatisch stond ik op, terwijl ik in de verbijsterde ogen van mijn metgezel keek. "Niet jij ook al" smeekten ze, maar ik kon het niet helpen. Met onzekere pasjes stak ik over naar de andere zijde, waar ik met open armen werd ontvangen. Ik zong luidkeels mee. "Toch wel een toneelmens!" klonk het.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Abschied van die proelenbak

Ik ga, beste lezer, deze week een paar losse eindjes aan elkaar knopen. Lopende kwesties, wat kansen en bedreigingen, u kent het wel uit al die strategiedocumenten die telkens weer door ons op de Berg geschreven worden en die u dan allemaal in de prullenbak kiepert.

Goed, daar is het dus binnenkort definitief mee afgelopen. Met die prullenbak bedoel ik. Ik heb er al eerder over geschreven, ik ben er zelfs voor bij Germanicus geroepen! "Albert, iek bin natuurlijk geheel met je eenverstanden dat wai onsere papierkorb nicht missen kunnen."

- Papierkorb, Germie?

"Ja, zo heet dat bai oens, die proelenbak, dat sagt nicht dat wai er nur papier in werpen, in gegendeel, ik gooi er ooch main Marswickels in en de plastik hulschen van die zuckervrije bonbone die iek van Joke bekom om mij alvast nahrungsgewijs voor zu bereiden op main marathon komendes jaar!

- Tjee Germie, gaat dat dan echt gebeuren?

"Ja klaar, iek kan da doch nicht mehr unteraus noe jai main plannetje so hebt verraten Albert!"

- Gut Germie, dat was nu ook weer niet de bedoeling hoor, het was meer als geintje bedoeld. "Cheintje, cheintje, jai kan mai wat! Iek zits eraan fest! Maar iek bien bang, Albert!

- Snap ik wel Germie, we willen geen collaps op het parcours, dus je moet het echt geleidelijk opbouwen hoor.

"Nee, das ies het nicht, iek heb angst voor mijn fysische verschaining"

- Pardon Germie????

"Jawohl, besonders main gesicht. Main frau sagt dat zai blai is met main vollmond... "

- Je wat Germie? Je volle mond? O, je vollemaansgezicht!

"Das sag iek. En noe goekte ik deze woche in die Limburger zeitung oend da verschrok iech mich als iek der Nick sah..."

- Zag ik ook Germie, met die karakterkop levensgroot voorop en nog een keer in het binnenwerk van een commerciële bijlage. Heb jij daarvoor betaald? Zodat Heer Boss eens in het zonnetje werd gezet?

"Neen, natuurlijk nicht! Das heeft hai selber bezahlt! Hij zag immer die Rianne oend mich in tig zeitungen en hai gevoelte sich hintergestellt! Dan heeft hai 'bronsgrün braitlands' bedacht und die kopf in die zeitung laten platzen. Mit zain eigene daneben."

- Maar waar was je nu zo bang voor Germie? Heer Boss is een zeer afgetrainde verschijning, dat stadium zie ik jou niet eentweedrie bereiken. "Genau! Aber wèl vierfünfsechs! Oend die frau will nicht dat iek straks ooch so aussehe! Sie liebt voll!"

Ik besluit in te grijpen.

- Germie! Kalmeer! Ga nu eerst maar eens aan de slag! Heb je al hardloepschoenen? Wat zie ik daar in de prullenbak? Je hebt ze weggegooid! "Das waren die von die Rianne, die braucht ze niet meer aber iek voel nieks voor rose schuhe..."

- Dat begrijp ik dan wel weer Germie, als *man in black* moet je een beetje je stand ophouden. De conversatie, u zag het zelf al lezer, dwaalde een beetje af van het oorspronkelijke thema: de kantoorprullenbak, waarover we laatst allemaal een mailtje hebben gekregen: we moeten er 'afscheid van nemen', heette het. Maar Germanicus kwam zelf al terug op het spoor. "Loister Albert, jertz heb iek noch etwas te sagen tegen dir! Iek gelast jou om das verzetz gegen het wegholen von die de proelenbakken te staken. Dat is ein befehl Albert, ein dienstbefehl, wai moessen mit mit die zeit. Natuurlich, voor mich is es ooch schwer, aber iek vermanne mich selber."

Hij stond op, pakte de prullenbak met beide handen vast, tilde hem naar zijn mond en gaf er een smakkende kus op. "So Albert, so maken wir das bai oens, so nehmen wai afscheid. Und nou jai."

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder